

Mr. SPEAKER.—There are a number of Bills for consideration tomorrow, some to be passed and some to be referred to Select Committees. There is business even for day after tomorrow. Therefore, for two days more we will have to meet.

Debate on Educational System now prevailing in the State.

Mr. SPEAKER.—Now debate on educational reforms in the State will continue. I must prescribe some time-limit.

Hon'ble MEMBERS.—Five minutes.

Mr. SPEAKER.—Yes.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡರು (ಸಾಗರ-ಹೊಸ ನಗರ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಹತ್ವರವಾದ ಮತ್ತು ಒಂದು ಘನವಾದ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಈಗಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನೂ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾರಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಜ್ಞನೇನೂ ಅಲ್ಲ; ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಇದ್ದೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ವಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇಕರು ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಹತ್ವರವಾದ ಅತಿ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ. ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನತೆಯ ನಡೆನುಡಿ, ಆಚಾರ-ವ್ಯವಹಾರ, ಭಾಷಾಪ್ರಾಪ್ತ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಸಹ ಅಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ, ಪೂರ್ವದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಪರಕೀಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು ಮತ್ತು ನಾವು ಇಂದು ಒಂದು ದಾರಿ ಕವಲೊಡೆಯುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಬ್ರಿಟಿಷರು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೋಗುವಾಗ ಹಿಂದು ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ 30 ವರ್ಷಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಒಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕು, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನಾಗಿ ಅದನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ತಜ್ಞರು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಪಾದಿಗಳು ನಮಗೆ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ರೂಪಮೂಲವಾಗಿ ಅಥವಾ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಬಹಳ ದಾಷ್ಟ್ರದ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಹಕಾರ ನೀಡಬೇಕು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಹಕಾರ ಬೇಕು, ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಸಹ

ಕಾರ ಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾದಾನಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸಹಕಾರ ಬೇಕು, ಮೇಲಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆ, ಸರ್ಕಾರ ಆ ಒಂದು ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಬೇಕು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೂ ಕೂಡ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ಗಹನವಾದ ವಿಷಯ. ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಜೀವನ ವನ್ನೇ ಪೂರ್ಣ ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಷಯ. ಈಗ ನಾವು ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ 100-200 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾವು ಪಡೆದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಫಲವಾಗಿ ಇವೊತ್ತು ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್.ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಇ. ಸಿ. ಪಿ. ಎಸ್. ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರನ್ನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಅಷ್ಟು ಕಾಲೇಜುಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಿರುವಷ್ಟೂ ಕೊಡೋಣ ಎಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಅಂಥದೇ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ಒಂದು outlook ಅಥವಾ ಮನೋಭಾವ; ತಂದೆತಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ದೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಇದು ಇದೆ. ಏನೆಂದರೆ, ಈ ಹೊತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕಂಥವರೇ ಮುಂದೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕವರು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಫಸತೆ ಗೌರವ ದೊರೆಯತಕ್ಕಂಥವರು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಬೇಕು, ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಎ., ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಹೊತ್ತು ಸಮಾಜದ, ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡರೆ ಅವರಲ್ಲರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಸೂಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಮೆಡಿಕಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 100 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ 1,700 ಜನ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳು ಬಂದರೆ, ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನೀವೇ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ಈ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದಿನೇದಿನೇ ಉಲ್ಬಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ತೀರಾ ಕಡಮೆ. ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಒರ್ಪುಮಾಡಿದರೂ ಇಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ—ಶೇಕಡ 15ರಷ್ಟು, 20 ರಷ್ಟು ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣ ಎಷ್ಟು ವ್ಯರ್ಥವಾದಂತಾಯಿತು! ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಪಾಸಾಗದೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಾರದಿರಲಿ ಮತ್ತು ಈಗಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ Standard ಇಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿಯಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸುಮಾಡಿರುವುದು ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಮಕ್ಕಳ ವಯಸ್ಸಿನ ದೃಷ್ಟಿ

(ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡರು)

ಯಿಂದ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗ ತಕ್ಕ ಪರಿಣಾಮವಿದ್ದು, ಅದರಿಂದ ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ನಾವು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ Seats ನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಮರಿಯಪ್ಪನವರು (ಪರಿಯಾ ಪಟ್ಟಣ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿ ಗಳು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸುಧಾರ ಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಸಭಾಸದ ಸ್ಪೀಕರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸದಸ್ಯರಾದವನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಬಹಳ ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರೋವರಾ ಪೆಕೆಂಡ ರಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಸುಮಾಡಿದವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಪ್ರಾಂತವಾದ ಕೊಡಗಿನಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ತರಗತಿಗೂ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿ ಎಷ್ಟು ಕೆಳಗಿಳಿದಿದೆಯೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶಭಾಷೆ, ಕನ್ನಡ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಈಗಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಪರಿವರ್ತಿಸಿದುದೇ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿ.ಎ. ಪಾಸುಮಾಡಿದರೂ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ! ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಓದಿದವೆಂದು ಹೆಸರಾಯಿತೇ ಎನಾ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅವರಿಗೇನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ತಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡುವುದು ಈಗಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಓದಿಕೊಂಡು ಪುನಃ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅವರಿಗೆ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಮಾರ್ಗವನ್ನೂ ಕಾಣದವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಐಕ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಭಾಗವನ್ನಾಗಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೂ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಹುಡುಗರು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವೇಳೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋದರೂ ಅವರು ಹೇಗೋ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಒಂದು ಜೀವನಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು ಸುಗಮವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಒಮ್ಮೆ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಈಗಾಗಲೇ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿ ಇಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಯಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಈ ರೀತಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಪರಿಚಯಿಲ್ಲದೆಯೇ ಮೇಲಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವಂತಾದರೆ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಳದರ್ಜೆಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆಂದು ದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಇರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹುಡುಗರ ವಯಸ್ಸನ್ನು ರೆಕ್ಕೆಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೆ, ಕಾಲೇಜಿಗಾಗಲಿ, ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗಾಗಲಿ ಸೇರತಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪರಿಮಿತಿಯೂ ಇರುವಂತೆಯೇ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. 10 ವರ್ಷದವನೇ ಆಗಲಿ, 12 ವರ್ಷದ

ವನೇ ಆಗಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಇನ್ನೂ ಯಾರೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. Standard ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ಬಿದ್ದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಮೇಲಿನ ತರಗತಿಗೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಏನು ದಕ್ಷತೆಯಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ 15 ವರ್ಷದ ಹುಡುಗರಿಂದ ಕಡೆ 15 ವರ್ಷದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಆ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ಏನು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿದ್ದೀತು? ಇವೆಷ್ಟೇನಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ದೃಢ ಕಾಯಿರಾಗಿದ್ದು 25 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟವರಾಗಿ ಯಾದರೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕವಿರಾಜ್ ಮಂಜಪ್ಪನವರು (ರೇನೋ ಮತ್ಸು ಪಟ್ಟಣ ವರ್ಕ್ಸ್ ಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಹಾಗೆ ಮೈಸೂರು ಆಗಿರುವವರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಮರಿಯಪ್ಪನವರು.—ನಾನು ಬೇಕಾದರೆ ಅಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಕೆಲವರಿಂದ.

ಆ ಮೇಲೆ ಬರಾತ್ತಾರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ, ರೈತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಕೂಲಿನ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರಕಿ, ಅಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ವಿದ್ಯೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬರಾತ್ತಾರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು ಸಾಕಾ ದಷ್ಟು ಕಲಿತು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ನೆರವಾಗರೆಂದು ನಾನು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಶಿವಪ್ಪನವರು (ಹೊಳೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರೋಷದೋಷಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೋಡಲಿ, ಸಿ. ಆರ್. ರೆಡ್ಡಿಯವರ ವರದಿಯನ್ನು ನೋಡಲಿ, ಪಾಂಡಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನೋಡಲಿ, ಈ ರೋಷದೋಷಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಬರಿಯ ರೋಷದೋಷಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಅದರ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಯಾವರೀತಿಯಾದ ರಚನಾತ್ಮಕ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಪ್ರಯುಕ್ತ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆನಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮ ನಮಗಿಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ ಹಿಂದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಿಂದ ಬಂದ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಈಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೂ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವೇ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ವರು. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಬೇಸಿಕ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದು ಏನು ಹೇಳಿದರೋ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದುಬಿಟ್ಟು ತಪ್ಪುಮಾಡಿದರೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಾಗಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಶಾರೀರಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಡಗಿಯ

ಕೆಲಸವೋ, ಕಮ್ಯೂನ ಕೆಲಸವೋ ಅಥವಾ ಬೇರಾವ ಕೆಲಸವೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೂ ಶಾರಿರಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಎದ್ಯಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಸಿ. ಆರ್. ರೆಡ್ಡಿ ಯವರು ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪಾಂಡೆವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಜಯಪ್ರದವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಬೇಕೆಂದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮ ವಹಿಸತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಎದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸಬಿಟ್ಟೆನು ತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯ ಶಾರೀರಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಅದನ್ನು ಈ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಎದ್ಯಾ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮಾರ್ಪಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾದಂತೆ ಅಷ್ಟು ಖರ್ಚಿನಿಂದ ಈ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮೆರಿಕಾ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ನೋಡಿ ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜು ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಿನಿಂದ ನಡೆಸಬಹುದೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ: ಅದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೇರಿಕ ಶ್ರೀಮಾನ್ ದುಗ್ಗಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಇನ್ ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ ಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಲದು. ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ Land grants ಕೊಟ್ಟು 500-600 ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಜಮೀನಿರುವ ಕಡೆ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ, ಹುಡುಗರು ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪಟ್ಟಣಗಳ ಅನಿಷ್ಟವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ರೋಗದೋಷಗಳಿಗೆ ನಿಕಟಗೋಗಿ ಕೆಡದಂತೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ದೂರವಾಗಿದ್ದು ಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮುಂದುವರಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಶಾಂತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾದಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಮನಿಯಪ್ಪನವರು (ಹಿರಿಯೂರು).— ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗಿನ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಉತ್ತಮಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಸಭೆಯ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೇಳಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾವು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದೆನ್ನು, ಕೆಳದ್ದೇನು, ಈಗಿನ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯದೆನ್ನು ಕೆಳದ್ದೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿ, ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ಕೆಳದ್ದನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಿ, ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಉತ್ತಮಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಇತ್ಯರ್ಥಪಡಿಸಿದರೆ ಮುಂದೆ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುವವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಹಿಂದಿನ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, ಅದರ quality ಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮವಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ನನಗನ್ನು ನುತ್ತದೆ. ಆಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯದಾಗಿತ್ತು. ಎದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಭಾಷಾಜ್ಞಾನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಲಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಶಬ್ದಸಂಪತ್ತಿ, ಬರವಣಿಗೆಯ ರೀತಿ ಮತ್ತು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಎಲ್ಲವೂ ಇದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ utility aspect of education ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಇದು ಅವರಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದುದರಿಂದ, ಎದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವರವರ ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರಲು ಯಾವ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದಮೇಲೆ ಅವರವರ ಕಸಬುಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಈಗಿರುವಂತೆ utility and quality of education ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಎದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಹಿಂದೆ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಪುರಾಣ, ಇತಿಹಾಸ ಇವುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ quantitative ಆಗಿ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. Quantitatively education has been developed now. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇಂದಿನ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದ ಮಟ್ಟ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪಟ್ಟಿರುವಾದಿ ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಆಗಾಗ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಇದರ ಉದ್ದೇಶ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬುದು, ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಾರವಾಗಬೇಕೆಂಬುದು, ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಜನ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತು ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆ ಎದ್ಯಾ ವಂತರಾಗಿಲ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಗಾಗ ಕೆಲವು ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಈ ರೀತಿ ಎದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ದರ್ಜೆಯನ್ನು ಇಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಂದೆ ನಾವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವೂ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು, ಉಪಯೋಗವೂ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಎರಡು ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಲಭಿಸುವಂತಿರಬೇಕು; ಇದಕ್ಕೆ ಗಮನಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನಾಂಗದವರು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ತೀಕ್ಷ್ಣಮತಿಯುಳ್ಳವರೂ ಆಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಪದವೀಧರರಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವಷ್ಟೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಆ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗಿನಿಂದ ಗೋಲಿಯವರೆಗೆ ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರತಿ ಮಗುವಿಗೂ ಉತ್ತಮ ಎದ್ಯಾವಂತನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಆಂಥಾ ನುಸಂಸ್ಕೃತ ವಾತಾವರಣವಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಸುಧಾರಣೆಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಈ ರೀತಿಯ ನುಸಂಸ್ಕೃತ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ಎದ್ಯಾವಂತರ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವರ್ಗಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಮಗು ತಾಯಿಯ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುವಾಗಿನಿಂದಲೂ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗಿಂತ

(ಶ್ರೀ ವಿ. ಮಸಿಯಪ್ಪ ನವರು).

ಮುಂಚೆ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳು ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅವಶ್ಯಕ. ಕನ್ನಡಿಬಾ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಹೇಳುವಹಾಗೆ, ಬಾಲವಾಡಿ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಬಾಲಕರು ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದರೆ, ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅವರಿಂದ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪಿ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದರಿಂದ ಬಾಲಕರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಹೆಚ್ಚು ಸುಸಂಸ್ಕೃತರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಕಲಿಯಲು ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರೂ ಆಗುತ್ತಾರೆ, ಎಂದರೆ without feeling mental difficulty in any way they will be capable of learning difficult subjects like Sanskrit, Mathematics or other scientific subjects. ಅಂಥ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಜನಾಭಿಮಾನ ರವರು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು, ನಾನು ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಅಷ್ಟು ವರ್ಷ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಧಾರಣೆಮಾಡುವಾಗ ಒಂದು ಮೂಲ ತತ್ವವನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ಸು analyse ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, scientific ಆಗಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇತರ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ soil survey, economic survey ಮಾಡುವಂತೆ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ mental survey ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮಾನಸಿಕ ಸರ್ವಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಇಚ್ಛೆ ಏನಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವನಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರೆ ಆಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಆಗ ನಾವು ಈಗ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ತೊಂದರೆಗಳು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿ ದೇಶ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮನವರು (ದಾವಣಗೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇದುವರೆಗೆ ಬಹಳ ಜನರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಐದು ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶವೆಂದು ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ವಿದ್ಯೆ ಎನ್ನುವುದು ಯಾವ ರೀತಿ ಇರಬೇಕೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ವಿದ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲರಬೇಕು, ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಒದಿದರೆ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಎನ್ನಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ, ಒಬ್ಬರು ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತರಾದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಎರಡು ಮೂರು ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ; ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸಂಸ್ಕೃತ ಅಥವಾ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರೇ. ಹೀಗೆ ಯೇ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಕೊನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ನೀತಿ, ಧರ್ಮ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನೂ ಸುಸಂಸ್ಕೃತನಾಗಿ, ತಾನೊಬ್ಬ ಮಾನವನಾಗಿ ಬಾಳಿ ತನ್ನ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ದೇಶ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ದೇಶಕ್ಕೆ ಸತ್ಪ್ರಜೆಯಾಗಿ

ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ವಿದ್ಯೆ. ಕಲಿಯುವುದರ ಉದ್ದೇಶ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ, ಇದುವರೆಗೆ ನಾವು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಉದ್ದೇಶ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲ ಹಕ್ಕಿ ಹಾರುತ್ತದೆ ಗುಬ್ಬಿ ಚೋ ಚೋ ಎನ್ನುತ್ತದೆ, ಮುಂತಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದೇನೋ ಹೆಚ್ಚು ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ, ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಹೋದ ತಕ್ಷಣ 'ಓನ್ನಮ ಶಿವಾಯ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಐಹಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಮುಗಿಸಿ ಪರದೈವವನ್ನು ಸ್ಮರಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ವಿದ್ಯೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ, ಜನಕ್ಕೆ ಈಗ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ನಿಜ. ಕೇವಲ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ನೀತಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೂ ವಿದ್ಯೆ ಬೇಕು, ನಿಜ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ, ಬಾಪೂಜಿ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಕಾರ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಕೆಲಸದಿಂದ ವಿದ್ಯೆ ಬರಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ವಿದ್ಯೆಯಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಒಬ್ಬ ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಎಂ.ಬಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದವನು ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಸರಿಯಾದ ನೌಕರಿ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಹುಡುಗರಿಗೆ ಮೊದಲು ಕೆಲಸದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಬಣ್ಣದ ಕೆಲಸ, ಬದಗಿಯ ಕೆಲಸ, ಕಮ್ಮಾರನ ಕೆಲಸ ಮುಂತಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ನಾನಾ ಕೆಲಸಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದರೆ ಭೂಮಿಗೆ ಒಡೆತನ. ಅಂದಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಭೂಮಿಗೆ ಒಡೆಯನಾದ ಭೂಪಾಲ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಯಾವ ಜಮೀನಿಗೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯನ್ನಿಡಬೇಕು, ಯಾವ ಜಮೀನಿಗೆ ಎಂಥ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫಸಲು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂಬಂತಹ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಚಾರಕ್ಕೂ ಶಾಸನಬದ್ಧವಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ನಮಗೆ ಒಂದು ಪೂರ್ಣವಾದ ದೊರೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಹೀಗೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಗತ್ಯ ಈ ದಿವಸ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ದಿವಸ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ಮತ್ತು ಗಂಡಸರಿಗೂ ಯಾವ ತೆರದ ವಿದ್ಯೆಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೆಂಗಸರಿಗಿಂತಲೂ ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕಿ ಅವರು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ

ರತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾವು ಇಂದು ಒಂದಿಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ತಾವು ಹೇಳಬಹುದು, ಈ ದಿವಸ ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಯಾವ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಅವರು ಅದನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅದರಂತೆ ನಡೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾದಂಥ ಶಿಕ್ಷಣ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣಗಳೂ ಮತ್ತು ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳ ಪೈಕಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ರಾಜೀ ನೂಲು ಪುರು, ಚಾಪೆ ಹೆಣೆಯುವುದು, ಹೊಲಗೆ ಕೆಲಸ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾ ವೃತ್ತಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟು ತನ್ಮೂಲಕ ಅವರು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಮೇರೆ ನ್ಯಾಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಸುವ ಮಾರ್ಗ ಬೀಜವನ್ನೊಪ್ಪುವ ನಡೆಸುವಂಥ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಉಂಟುಮಾಡುವಂಥ ವಿಧ್ಯೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನಾವು ಇಂದು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಿ ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಗೀತ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅಷ್ಟು ಸಾಕೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಹಾಗೆ ಅವರಿಗೆ ಈ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಭಿರುಚಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ವಿರಾಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆಯುತ್ತ ಎಷ್ಟೋ ಆನಂದದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಒಂದು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಹೆಂಗಸರಿಗಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪೋಷಣೆ ಮಾಡಬೇಕು, ತಮ್ಮ ಮನೆ ಗೃಹಕೃತ್ಯ ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕು, ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಮನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬೀ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಉಚಿತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ಈ ದಿವಸ ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಕನವನ್ನೊಯ್ದು ರಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರಸವನ್ನೊಯ್ದು ಕನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರೂ ಅನೇಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ವಿದ್ಯೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಅಗತ್ಯ. ಮಕ್ಕಳ ಪೋಷಣೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಬೇಕು. ಜನರು ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನೇ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡರೆ ತಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ, ಗಂಡಸರಿಗೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುವಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದಂಥ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಜ್ಞರುಗಳಿರತಕ್ಕ ಈ ಸಭೆಯವರು ತಯಾರಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ದೇಶಪ್ರೇಮ ಎಂಬಂತಹವುಗಳು ಕೇವಲ ಗಂಡಸರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ಇದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಇವು ಗಂಡಸರಿಗೂ ಬೇಕು; ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಚಳವಳಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಜನರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧವಾಗಿ ದೇಶ

ಪ್ರೇಮದ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭೀತಿ, ಅಂಜಿಕೆ ಮತ್ತು ಹೆದರಿಕೆಗಳು ಉಂಟಾಗಿ ಅವರು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬ ಅಂಶ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವಂಥ ವಿಚಾರವೇ ಆಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಜನರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇನೆಂಬುದನ್ನೇ ಅರಿಯದಿರತಕ್ಕವರು ಅನೇಕರಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಾವಾಗಲೇ ಮನಗಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಥ ಜನರು ಬಂಡಿತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಾರದು. ಬ್ರಿಟಿಷರಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ದೇಶಭಕ್ತಿ ಎಂಬವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗಂಡಸರಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆಯೋ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಗಂಡಸರೂ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು, ಅವರೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೇಶಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವಂಥ ಒಂದು ದೃಢಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವರಿಗಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟುಮಾಡುವಂಥ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಡಬೇಕು. ಜನರ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು. ದೇಶಪ್ರೇಮ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರಮ ಪಟ್ಟು ದುಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಮೂಡಬೇಕು. ಇಂಥ ಒಂದು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ನಾವು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಂತೆ ಅನುಕೂಲವಾಗತಕ್ಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಕಡೆಯದಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ, ಗಂಡಸರಿಗೂ ಯೋಗ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ದೇಶೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಮೂಡುವಂತೆ ಜನರನ್ನು ದೇಶಭಕ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, ಇನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರೊಂದಿಗೆ "ತಮ್ಮ ಭಾಷಣವನ್ನು ಸಾಕು ಮಾಡಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ನಾನೇ, ಇಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

* ಶ್ರೀ ಮುರಾರಿ ಗೋವಿಂದರದ್ವೈಯವರು (ಚಿತ್ರದುರ್ಗ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ದಿವಸ ನಮಾಜು ಏನೊಂದು ಆರ್ಥಿಕಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೋ ಅದು ಹೋಗದ ವಿಧಾನ ಈ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಮಾತು. ಈ ದಿವಸ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಸಮಾನತೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅಧ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ನಾವು ಸೆಕ್ಯುಲರ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ದಿವಸ ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಗೆ ಒಂದು religious ಭಾವನೆಗಳ ಮೇರೆ ರಜಾ ದಿನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ superstitious belief ಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ belief ನ್ನು ನಾವಾಗಿ ನಾವು ಅವರಲ್ಲಿ inculcate ಮಾಡಿ ಮುಂದೆ ಅವರು ಸೆಕ್ಯುಲರ್ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಡೆಯಲು ಆಗದಿರುವಂತೆ ಒಂದು ಆಡಿ

(ಶ್ರೀ ಮುಲ್ಕಾ ಗೋವಿಂದರಡ್ಡಿ ಯವರು).
ಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಇಂದಿಯಾ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ನಲ್ಲೇ ಈ ಅಂಶಗಳಿಗಾಗಿ ಅಡಕವಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತವೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕಾದರೂ ಹೀಗೊಂದು ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ superstitious belief ನ್ನುಂಟುಮಾಡ ತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದಂಥ ಒಂದು ನ್ಯಾಷನಲ್ ಸ್ಪಿರಿಟ್ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂಥ ರಜಾ ದಿನಗಳನ್ನೇ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ವಹಾತ್ಯ ಗಾಂಧಿಯವರ ಜನ್ಮದಿವಸ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಅಪಾರ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರ ತಕ್ಕಂಥ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪುರುಷರ ಜನ್ಮದಿನಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಜನ್ಮದಿನಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ರಜಾದಿನಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಇಂದಿನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಒಂದು ಹೊಸ ರೀತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಗಣೇಶಚಾತಿ ಮತ್ತು ರಂಜಾನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋಗಲೇಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಆಸೆ.

Sri K.V. SHANKARE GOWDA.—The Member is not expected to speak on religion, caste and community:—

ಶ್ರೀ ಮುಲ್ಕಾ ಗೋವಿಂದರಡ್ಡಿ ಯವರು.—ಇದು ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲೇ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು 10 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ದೇಶದಲ್ಲೆಂತಹ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬಾಲಕರಿಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಆಯಾ ದೇಶದ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಅವರವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸದಂತಹದ್ದು ತೀರಾ ಶೋಚನೀಯವಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 100ಕ್ಕೆ 9ರಷ್ಟು ಜನರು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೇ ತೆರೆಯದಿರುವುದು ತೀರಾ ಶೋಚನೀಯವಾದ ವಿಷಯ. ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸರಿಸುವಾನವಾದ privileges ಮತ್ತು rights ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಅವರು ಈ ತಹರವರೆಗೂ ಅಂಥ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಅವರವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವಂಥ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿ ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ತಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ.

ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಇಬ್ಬು ಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಕರಿಕ್ಯುಲಂ ತೀರಾ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಬೊಂಬಾಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕರಿಕ್ಯುಲಂ ಬಹಳ ಕಡಮೆಯಿದೆ. ಏತಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರು ಹುಡುಗರ ಮೇಲೆ ಭಾರವನ್ನು ಹೇರಿದ್ದಾರೋ ತಿಳಿಯದು. ಇದರಿಂದ ಶರೀರ ದಾಢ್ಯವನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಇದು ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆಯೇ ಎನಾ ಮತ್ತೇನೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ತಾವು ಮೊದಲು ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು.

ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ತಾವು ಕಾರ್ಲೆಜು ಶಿಕ್ಷಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಮಿಲಿಟರಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಮಿಲಿಟರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡದ ಎನಾ ಜನರಲ್ಲಿ ದೇಶ ಪ್ರೇಮದ spirit ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮಿಲಿಟರಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಈ ಚಟುಕರ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜೂನ್ 24ರಿಂದ ಕಾರ್ಲೆಜು ಪುರುವಾದರೂ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನವಾಗದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಂದು ಒಂದೊಬ್ಬರೇ ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆದರೆ ಅಷ್ಟುಕಾಲ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಾರ್ಲೆಜಿಗೆ ಸೇರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ, ಒಂದುವುಡಕ್ಕೆ ಏನು ಅವಕಾಶ? ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಜೂನ್ 24ರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಲೆಜು ತೆರೆದರೆ ಆ ದಿನಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಕೊಡುವ ವಿಚಾರವೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿರಬೇಕು. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಹಳ ಕೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಬೇರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ತೇರ್ಗಡೆಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಕಾರಣ? ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಅಥವಾ ಬೋಧಕರವರೇ? ಇದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಈಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ 3ಕ್ಕೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಲತಾಂಶ ಬರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬರ್ತಾಗುತ್ತಿದೆ. 3ಕ್ಕೆ ಕೋಟಿ ಬರ್ತುಮಾಡುವಾಗ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸೇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಶೇಕಡ 95 ಮಂದಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿ 75 ಮಂದಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೂ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ, ಮತ್ತು ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯಟ್ ಒಂದು ವರು ಈರೀತಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರಿಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಬರ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳು ಮುಂತಾದ ಬೋಧಕರವರ ಕಾರಣವೇ ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಾರಣ? ಅಥವಾ ಮತ್ತೇನು ಕಾರಣದಿಂದ ಈರೀತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಕಡಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಹೊಸದಾಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸರ್ಕ್ಯುಲರ್ ಕಳುಹಿಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಫೆಡರಲ್ ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ರಜಮೆಂಟೇಷನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ 92ನೆಯ ಕ್ಯಾಜು ಪ್ರಕಾರ ಅವಕಾಶಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಅರೀತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಅವರು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಉತ್ಸಾಹವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿರಲಾಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಯೂನಿಯನ್ ಮೆಂಬರಾಗಲೇಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಬಂಧವಿತ್ತು. ಈಗ ಬೇಕಾದರೆ ಆಗಬಹುದು, ಆಗದಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಕರೀತಿಯಾದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಆಟವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಡಿಬೇಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ

ಅಥವಾ ಇತರ ವಿಧವಾದ ಅನುಕೂಲ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಯೂನಿಯನ್‌ನಿಂದ ಇರುವ ಅವಕಾಶ ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೇಯಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಅಷ್ಟು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ, ತೃಪ್ತಿಕರವೂ ಅಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಕ್ಷಣ ತಪ್ಪಿಸಿ ನಿರ್ಬಂಧವಾಗಿ ಯೂನಿಯನ್ ಮೆಂಬರಾಗಬೇಕೆಂದು ಮೊದಲಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಅದೇ ರೀತಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾಧವಾಚಾರ್ಯವರು (ಧರ್ಮಾಪತಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭ್ಯುದಯದಲ್ಲಿ ಆನಕ್ಕಿಯುಳ್ಳ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಂದೆ ಆಗಲಿ ಈ ದಿವಸ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ನಿಂತಿವೆ. ಆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವರೀತಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವರೀತಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಾವು ದೇಶಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು, ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರ ಕಟ್ಟಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಸಚಿವರು ಈ ಒಂದು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳಲು ಸಾಹಸಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಪದ್ಧತಿಯಿರುವುದು, ಶಾಲೆಗಳ ವಿದ್ಯಾಪದ್ಧತಿ ನಶಿಸಿದ ನಂತರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪರಕೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವ ತನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಹಕಾರಿಯಾದ ಒಂದು ನೌಕರ ವರ್ಗವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲು ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಂತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖೋದ್ದೇಶ, ಒಂದು ಆಳುವವರ್ಗ ಅಥವಾ ಸಾಮಾನ್ಯವರ್ಗ—ಮೇಲಿನವರ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ಸದಾ ಕಾಮ ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಕೇವಲ ನೌಕರ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಸಮೂಹ ಇವನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಎಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ, ದೇಶದ ಮುಂದಿರುವ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಯುಕ್ತ ವರ್ಗವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಅಮರ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಒಳಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮತ್ತು ಸ್ಕೂಲಗಳಿಂದ ಬರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ದುಡಿದು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯನೀಡಿ ಒಂದು ಗೌರವವನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯೊಂದಿಗಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಸುಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದ ಯುವಕನಲ್ಲ, ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದ ಹಾಗೆ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವವಿರುವುದು ಒಂದು ಅಗೌರವದ ವಿಚಾರ, ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ಜನರ, ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ನರಳುತ್ತಿರುವವರ ಕಷ್ಟವನ್ನರಿತು ಅದನ್ನು ನಿವಾರಣೆಮಾಡಲು ಯೋಚನೆಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವನೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು. ಅಂಥ ಯುವಕರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ಬರಬೇಕು. ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯುಕ್ತವಾದುದು. ಯಾವುದೇ ವಿದ್ಯಾಗಾದರೂ ಭೂಷಣ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂದುಳಿದಂಥ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟು ಅವರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯಬೇಕು. ಆ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಈಗಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ನಿವಾರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮುಂದೆ ಯಾವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು.....

Sri K. HANUMANTHAIYA (Leader of the House).—May I speak, Sir? These general speeches will not serve any purpose. The Government expected some light to be thrown by the House so as to be guided in their policy of formulating proposals. On the other hand, mere criticisms of the old system are only being made.

Sri B. MADHAVACHAR.—I am coming to the point, Sir. ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇನ್ನು 10 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ.....

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Again, Sir, this is not a question of linguistic debate. But the question is: in what manner we should re-orientate the present system of education.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾಧವಾಚಾರ್ಯವರು.—ಕರೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿರಬೇಕು. ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಆಡಕವಾಗಬೇಕು. ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ಉಪಯೋಗಬಲದಿಂದ ಸಂಪಾದನೆಮಾಡಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ಹೊರಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಅಥವಾ ವರ್ಷ ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ನಿಯಮವಿರಬೇಕು. ಪವಿತ್ರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸಂಬಳವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೇಕಾದ ಟ್ರೈನಿಂಗ್‌ಕೊಟ್ಟು, ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಾಕಿತ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಅವರ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಹಣದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಮುಲ್ಕಿ ಗೋವಿಂದರಾಜ್‌ಯವರು.—ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಜವಾಬು ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು.

Mr. SPEAKER.—About ten minutes.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯನವರು.—ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಾತನಾಡಲಿ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ರಾಮಣ್ಣನವರು (ಹೊಸ ಕೋಟೆ-ಆನಕೆರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ಜನರಿಗೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೌಕರರು ವಿಲ್ಲ, ಮಾರ್ಪಾಡು ಆಗಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರುವುದು ನಿರ್ವಹದವಾದುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕರು ಆಗಿನ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಒರ್ಚಾಗುವುದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಪ್ರತಿಮರಿ ಸ್ಕೂಲನಲ್ಲ ಮೊದಲಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅಕ್ಷರಮಾಲೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೊದಲು ಕಲಿತು ಅಮೆಲಿ ಕಾಗುಣಿತ

(ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ರಾಮಣ್ಣನವರು)
ವನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಕನ್ನಡದ ಯಾವ ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟರೂ ಓದುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪಡೆಯದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಏಷಾದವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಅಕ್ಷರಮಾತೆಯಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕಲಿಸುವೆ ಆಟ, ಗೊಟ, ಒಟ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾ ಆ ಮೂಲಕ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಅಲ್ಲ ಮಿದ್ಲೆ ಸ್ಕೂಲು ಪರೀಕ್ಷೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ದೊರಕಬಾರತೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಅಂಶ ಪದ ಬರೆಯುವಂತೆ ಹೇಳಿದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅವಶ್ಯ ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಅಕ್ಷರ ಮಾತೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಲಿತು ಕಾಗುಣಿತ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯ ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಶಿಸ್ತು, ಪರೀಕ್ಷೆ ಫಲಿತಾಂಶ ಇವುಗಳು ಸರ್ಕಾರಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇರುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿಷಾದಪಡತಕ್ಕ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣ ಸರ್ಕಾರಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫಲಿತಾಂಶ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದೊರಕದೇ ಇರುವುದೇ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗೊಳಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈಗ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಸೆಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್ ಕಾರ್ಲೆಜು, ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾರ್ಲೆಜು, ಬೆಂಗಳೂರು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಆಗಿರತಕ್ಕವರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರುವೆಳೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ದಿನೇ ದಿನೇ ನಶಿಸುತ್ತಾ ಇರುವುದು. ಇದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹೇಳಬೇಕಾದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಎದುರಿಗೆ ನಡೆದ ಬಾಲಕರು ಧರ್ಮವಾನ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಸ್ಕೂಲ್ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಲೆಜು ಸೋಷಿಯಲ್ ಆದರೆ ಯಾವ ಭವಿಷ್ಯ ಇಲ್ಲದೆ ಪ್ರೋಫೆಸರುಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್‌ರೂ ಇರುವಾಗ ಅವರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಗದಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು, ತಪ್ಪಿಸುವುದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಹಾಸ್ಯಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಿಮಿಷಾ ಮಂದಿರಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಉತ್ತಮವಾದ ನಿಮಿಷಗಳು ಬಂದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರೀತ್ಯಾಚಾರವೇ ನೋಡತಕ್ಕವರು 'ಒಳ್ಳೆಯದು ನೋಡಬಹುದು' ಎಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವರು ನೋಡಬೇಕು.

ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಏನೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕಲಿಯತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಮಿಷ ಅಥವಾ ಡಾಕ್ಟರು ಆಗಬೇಕು. ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳು ಆದ್ದರಿಂದ ಬರುತ್ತವೆ. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಬೇಕು. ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ

ಕಾಯಬೇಕು. ಕಾದಮೇಲೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಮಿಷ ಹರಿಹರಕ್ಕೂ ಹರಿಹರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಮಿಷ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೂ ಹಾಕಿದರೆ ತಕ್ಷಣ ಸಂಸಾರ ಸಮೇತ ಹೋಗಿ ವಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನಾನುಕೂಲವೇ ಆಗಿ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಡಾಕ್ಟರುಗಳಾಗಲು ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹಾಕತಕ್ಕ ಅರ್ಜಿಗಳ ಪೈಕಿ 100ಕ್ಕೆ 20 ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡಿದೆ. ಇದು ಮಹಿಳಾ ಅರ್ಜಿದಾರರಿಗೆ ಸುತರಾಂತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳಾರು ಸಿದ್ಧಮೈಸವರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ನಮಗೆ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗತಕ್ಕ ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮನವರು (ಚಿನ್ನರಾಯಪಟ್ಟಣ).— ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದಂಥಾ ಸಂದರ್ಭ ಈಗ ಬಂದಿದೆ. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಯಾವ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನೂ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ನಮಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ನಮಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರನ್ನೇಕರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುವಂತೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು; ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲಿಗಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಿದ್ಲೆ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲೇ ಸ್ಕೂಲನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವರು—ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಯಸ್ಕರಾದ ಬಾಲಕರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ—ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವಗಳಲ್ಲಿ ಮಿದ್ಲೆ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೂರಾರು ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲು ಅಷ್ಟು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಇಷ್ಟು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನ ಮಕ್ಕಳು. ಅಂಥಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಡೆಯುವುದು, ಚಾಪೆ ಹೆಣೆಯುವುದು, ಹೆಚ್ಚು ತೋಡುವುದು ಇಂಥಾ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ

ಅವರಿಂದ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ಇನ್ನೂ ಏನೂ ಅತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಪಥವೇ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂಥಾ ಕಡೆ ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲ್ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲನ್ನು ನಾವು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಕರಾದ ಬಾಲಕರು ಇರುತ್ತಾರೆ, ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ; ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಇರತಕ್ಕ ಬಾಲಕರು ಅಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೇ ಹೊರತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತರಬಾರದು ಎಂದು ನನ್ನ ನೂಟನೆ. ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಬೇರೆ ಸ್ಕೂಲು ಹಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಬೇರೆ ಸ್ಕೂಲು ಎಂಬುದಾಗಿ ಇದೆ. ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟು ಇರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವನ್ನು ಅವಲಗ್ಮೇಟ್ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮಗೆ ಹಣದ ಉಳಿತಾಯವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ನೂಟನೆ ಯನ್ನು ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ದರ್ಜೆ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ದರ್ಜೆ ಇದೆ ಯಿಲ್ಲಾ ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದಂಥಾ ದರ್ಜೆ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೇ ಹೋಗಿ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಿರಾಧೋಗ ನಮಸ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಜನರ ತಂಡ ನಮ್ಮ ಅಠಾರಾ ಕಡೆಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿತು ಎಂದು ನೂಟನೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಪದ್ಧತಿ ಯಾದರೂ ಕೇವಲ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿ ಯಾಗಿದೆ. ಈ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗಳಿಲ್ಲಾ ನರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿ ದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ತಾವೇ ನಿಂತು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಅಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನೇಕ ಪಾರ್ವಾಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಎಕ್ಸಪೆರಿಮೆಂಟ್ ಮ್ಯಾನ್ಯುಯಲ್ ನೋಡಿದರೆ, ಅನೇಕ ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಕೆಲವು ಆಪ್ಷನಲ್ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕಾರಣಾಂತರ ಗಳಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಹೌಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಗ್ರೂಪ್‌ಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. Practical Arts Group ಎಂದು ಒಂದು. Industrial Arts Group ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದು. Commercial Arts Group ಎಂಬುದು ಮೂರನೆಯದು. ಮತ್ತು Music and Fine Arts Group ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಗ್ರೂಪ್ಸ್ ಮಾಡಿ ಒಂದೊಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಅವರು ಆಪ್ಷನಲ್ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಆಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಯಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ ಆರ್ಟ್ ಗ್ರೂಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಡೊಮೆಸ್ಟಿಕ್ ಆರ್ಟ್ಸ್, ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್, ಸೆರಿಕಲ್ಚರ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ದ್ದಾರೆ. ಡೊಮೆಸ್ಟಿಕ್ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಹಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ನಡೆಸುತ್ತಾ

ಇದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಉಳಿದಿರುವುದು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಮತ್ತು ಸೆರಿಕಲ್ಚರ್. ಅನೇಕ ಮಿತ್ರರು ಅವರ ಅನು ಭವ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿ ಕಲ್ಚರ್ ಬಯಾಸ್ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ವಿಚಾರ. ಇವೊತ್ತು ಹಳೆಗಾಡಿನಲ್ಲಿರ ತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡು ತ್ತೀರಿ ಆದರೆ ಒಬ್ಬರೂ ಈ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತು ನಮಗೆ ನೆರ ವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಅವರು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಎಂಬ ದೂರು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಾಸ್ತವವಾದ ವಿಚಾರ.

4-30 P.M.

ಇದನ್ನು ನಾವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿ, ಕಡ್ಡಾಯ ವಾಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ Agricultural bias ಉಂಟಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. Industrial Arts ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಕ್ಸಿಕ್ಯುಕ್ ವೈರಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಫಿಟಿಂಗ್ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇ ಕಾದದ್ದು ಅನಾವಶ್ಯಕ. ಅದನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಆಕ್ಟಿ ವೈಷನಲ್ ಇನ್‌ಟ್ರಸ್ಟ್ರಸ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮ್ಯಾಕ್ಯಾನಿಕ್ ಪಾಪ್ ಫಿಟರ್ ಕೆಲಸ, ಪ್ಯಾಟರ್ನ್ ಮೇಕಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಫೌಂಡ್ರಿ ಕೆಲಸ, ಮರ ಗೆಲಸ, ಕಮ್ಯಾರನಕೆಲಸ, ನೇಯ್ಗೆ, ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವುದು, ಮುದ್ರಣ ಮತ್ತು ಬೈಡಿಂಗ್—ಈ ಕೆಲಸಗಳಿಲ್ಲಾ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕೊಡಬಹುದಿತ್ತೆ. ಆದರೆ ಮ್ಯಾನಿಕ್, ಪೇಂಟಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಡ್ರಾಯಿಂಗ್—ಇವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು optional ಆಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಲಿತು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಜೀವನ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಒಂದು ರಿಪೋರ್ಟನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಪ್ರಕಾರ ಇನ್ನು 10 ಪುರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಬರಾತ್ತಾರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಾ ದ್ಯಂತ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ನಾವು 1,000 ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಸಾವಿರ ಮಿಡರ್‌ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷದ ಹಣ ಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ 50 ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳು, 30 ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ತೆರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೊಂದು ನೂಟನೆ ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆಂದು 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ರೆಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ. ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಚೇರ್ಮನ್ ಆಗಿದ್ದು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವ ದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗರೇ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಹೊರಟು ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯವರು ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ ದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ತಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಕೇವಲ 1/3 ಭಾಗದ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ಣ ನನರು)

ದರೆ, ಈ ಕಟ್ಟಡದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಹು ಸುಲಭವಾಗಿ ವರಿಹರಿಸಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

* ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪುಟ್ಟಸ್ವಾಮಿಯವರು (ಶ್ರೀರಂಗ ಪಟ್ಟಣ).— ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವವರ ಹೈಕಿ ನಾನೊಬ್ಬನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟೋ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ನೀತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುವವರಲ್ಲ ನಾನೊಬ್ಬ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಈಗ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರಿಂದ ನಿಯೋಜಿತವಾದ ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚಾಂಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಲ್ಲವೆಂಬ ವಾದವೂ ಇದೆ. ಈಗ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುವ ವಿಚಾರ ನಿರ್ವಿವಾದವಾದದ್ದು. ಹಿಂದೆ 15-20 ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೈವರಿ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಇವೊತ್ತು ಕೊಡುವಂತಾದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸುಧಾರಣೆಯಾದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಮಗನಿಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ತಾನು ಬದಿಗಿದ್ದನ್ನು ತನ್ನ ಜೀವಮಾನದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಈಗದಾದರೋ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಿವ ಹುಡುಗರು ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಈಗ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ನಮ್ಮ ಹಡುಗಿಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾಪರಿಣತರು ಮನಗಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಭಾಷೆ, ದೇಶಭಾಷೆ—ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೆಸೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ.

ಆದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಈಗೇನೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆಯೋ ಅದು ಬಂಜಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾರ್ಪಡಾಗಬೇಕು. ಸುಮಾರು 15-2 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಜಾರಿಗೆ ಭರಬೇಕು. ಆಗ II year ಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಸೈನ್ಸ್ ತಾಗ, ಚರಿತ್ರೆಭಾಗ, ಆರ್ಟ್ಸ್ ಭಾಗ ಎಂದು ಬೇರೆಬೇರೆ

ಇರಲಿಲ್ಲ. S.S.L.C. ವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆ ಮೇಲೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಯಾವ ಭಾಗವನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಅಭಿರುಚಿಯತ್ತೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ II ಫಾರ್ಮ್‌ಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಸೈನ್ಸ್ ಭಾಗವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮಗೆ P.C.M. ಅಥವಾ C.B.Z. ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಇದು ಆಕ್ಷೇಪಣೀಯವೆಂದೂ ಹೇಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಹಸ್ರಾರು ಜನರಿಗೆ ಸೈನ್ಸ್ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೇ, ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಮಾಡಿದವರು, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಮಾಡಿದವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಒಬ್ಬ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಭಾಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಬರ್ಚೊಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ದ್ವಿಗುಣವಾಗಿ ತ್ರಿಗುಣವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಸೈನ್ಸ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೂ ಸೈನ್ಸ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದವರು, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಮಾಡಿದವರು ತಾಲ್ಲೂಕು ಫೀಸಿನ ಗುಮಾಸ್ತರಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎನಿಸಿ, ಅವರು ತಾವು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿರುವಾಗ ಕೇವಲ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸೈನ್ಸ್ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೈನ್ಸ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಎನಿಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆರಾ, ಸೈನ್ಸ್ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟರೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ದೇಶದ ಹಣ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಇನ್ನೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ S. S. L. C. ಅದಮೇಲೆ ಬಿಡೋಗ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ, ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟರೆ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತು, ಸಂಯಮ ರೂಢಿಸುವಂತೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಹನುಮಯ್ಯನವರು (ಹಿರಿಯರೂ ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಮಹಾಶಯರೇ, ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದ ಮಾರ್ಪಾಡಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ.....

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪನವರು.—On a point of order Sir. ಈ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾದ ಅನುಕೂಲತೆಗಳೂ, privileges ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆಯೆ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಸಂಶಯ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ನೀರು ಸರಬರಾಯಿ ಆಗುತ್ತಿದೆ, ಬಾಕಿಯವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ.....

Mr. SPEAKER.—Those Hon'ble Members who require water are at liberty to go to the Lounge and have it there. I do not like to give a ruling on this point. I know the practice. I have even got an authority for this point. But I do not like to give a ruling. I expect the Hon'ble Members to adjust themselves.

ಶ್ರೀ ಚಿ. ಹನುಮಯ್ಯನವರು.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಒಂದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಇದುವರೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆದಳಿತ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು. ಈಗ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸಬೇಕಾದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಾದರೆ, ಐಂಡಿಶವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ತತ್ವದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಏನು ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಓದುವುದೂ ಬರೆಯುವುದೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆರಳು ವರ್ಷ ಮುಸ್ಸಿಗೆ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಹೈಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪೂರೈಸಿ ಹೋದ ಮೇಲೆಯೂ ಅವರಿಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರಿ ಯಾವ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಮಶೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಇಂಥಂಥಾ ಮರ ಹೀಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು, ಹೈಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈಗಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಾರದು. ಈಗ ನೌಕರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು, ಹೈಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾಗುವಾಗ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಒಂದೊಂದಕ್ಕೆ ಐವತ್ತೆಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರಾಭಾವದ ತೊಂದರೆಯೂ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳೂ ಕೂಡ ದೃಢ ಕಾಯಿರಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಧೈರ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಕಲೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಂಟಿಸದೇ ಹೋದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗದಿದ್ದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ನೂರಾರು ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಈಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಒದಗಿಸುತ್ತೀರೋ ಅದರ ಎರಡರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಂ. ಸಿ. ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು ಅಥವಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಈಗ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು

ತಪ್ಪಿ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲು ಹೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಬರಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಅನೇಕರಿಗೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳು ಸಿಕ್ಕದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಈಗ ಮೈಸೂರು, ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಪ್ರಕಾರ ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಈಗಿರುವ ಹಣಕಾಸಿನ ಸರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರೆ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯನವರು (ಬಸವನಗುಡಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಸರ್ಕಾರದ ಮೂಲಕ ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ವ್ಯವಸಾಯ ಪ್ರಧಾನವಾದ ದೇಶ, ಗ್ರಾಮಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ದೇಶ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳು ಬಹಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಡೆ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸಮಾಡದೆ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದಾಗಿ ಪರಿಣಿಸಿ, ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಯಾವ ನೀತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆಯೋ ಆ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಲಹೆಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು change in working hours, retrecument in holidays, the cutting down and spacing vocations to suit the seasonal requirements of the countryside, working in social service camps, ಇವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಡಬೇಕು. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂಜಿರವರು ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಾಗ ನಾನು ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಿರುವ ರಜಾಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ರಜಾ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ರಜಾಕೊಟ್ಟರೆ, ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜಮೀನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವ ಕಾಲವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೂ ಹುಡುಗರು ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬರುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಅದುದರಿಂದ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ರಜಾಕೊಟ್ಟು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಎರಡು ಉದ್ದೇಶವೂ ಸಾಧನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಡೆ ಗಮನಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎರಡನೆಯದು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಾಗತಕ್ಕ ವ್ಯಯ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅದುದ್ದ

(ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯನವರು.)

ರಿಂದ ರಜಾ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಬೇಕು.

ಅಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಗಾರಿಕೆಗಳು ಪುನಃ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರವಾಗುವ ಹಾಗೆ, ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಸಬುಗಳು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರವಾಗುವ ಹಾಗೆ, ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಬೇಕು. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿರುವ ಹಾಗೆ 'ಬೇಸಿಕ್ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್' ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದರೆ ನಾವೂ ಜಾರಿಗೆ ತರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಸ್ವಲ್ಪಮಾನದವರು ಮಾತ್ರ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೇಸಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. Post-war Educational Developmentನಲ್ಲಿ Central Board of Educationನವರು ಗಮನಕೊಟ್ಟು, Pre-basic schools, Junior basic schools and Senior basic schools ಎಂದು ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಂದ ವರಮಾನ ಬರಬೇಕು. ನಾವು ಈಗ ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಫೀಜುಹಾಕುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಸಬುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ, ಅದರಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ವರಮಾನದಿಂದ ಸ್ಕೂಲಿನ ಖರ್ಚು ನಿಭಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಸಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಒಂದು ತತ್ವವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇದುವರೆಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರದ್ಧೆವಹಿಸಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಶ್ರದ್ಧೆವಹಿಸಿ ಬೇಸಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಲ್. ಸುಬ್ಬಮ್ಮನವರು (ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮಂಡಳಿ):—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದರೆ, ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೋ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಏನೂ ಆನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀ ಇಂದ ಹಿಡಿದು 52 ಅಕ್ಷರಗಳು, ಒಂದರಿಂದ 100ರ ವರೆಗೆ ಮಗ್ಗುಗಳು ಇಷ್ಟನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಎಷ್ಟೋ ಹುಪ್ಪಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಲೋಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಈಗಿನ ಬಿ. ಎ. ಓದಿದವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ರೀತಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸುಮಾಡಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬರೆ ಎಂದರೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ರಿಂದ ಈಗಿನ ಪದ್ಧತಿ ಹೋಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿ ಬರಬೇಕು. ನೀತಿಬೋಧಕವಾದ ಪಾಠಗಳು, ಅಮರಕೋಶ, ನೀತಿ ಚಿಂತಾಮಣಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುರುಭಕ್ತಿ, ದೇಶಭಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಹುಡುಗರು ದೇಶದ ಸತ್ವಜಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗರಾದರೋ ಬಿ. ಎ. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದ

ಚರಿತ್ರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ತಳಹದಿಯೇ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಗಮನಕೊಡಬೇಕು.

ಈಗ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿಂದ ಎರಡು ಮೂರು ಸಾವಿರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಟರ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿ ಮುಂದೆ ಕಾರ್ಲೇಜಿನ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೇ ಅನೇಕರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ರೈಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಹುಡುಗರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಅವರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು "ನಮ್ಮ ಮಗ ಬಿ.ಎ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ, ಅದನ್ನು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಾಗುತ್ತಾನೆ" ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹೋಗಿದ್ದ ಹುಡುಗನು ಬಿ.ಎ. ಓದಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಆತನಿಗೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುವುದೇ ಬಹಳ ಬೇಡಾರ. ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಅವಮಾನ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಕೈರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ಉಳಿತಂದಿಗಳು ಆತನಿಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ವಾಸವೇ ಆತನಿಗೆ ಸೊಗಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಯಾವುದೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನವೇ ಒಂದು ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಹೊಂದಿರುವ ಆ ಹುಡುಗನು ಕಡೆಗೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ಮಂದಿರದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಕಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಮತ್ತೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಪರಾಶ್ರಯ ಕಸ ಬಿಟ್ಟು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡೋ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದೇ ಬೇಕಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಫಲವಿದೆ.

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೇಶ ಉತ್ತಮಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿ ದ್ದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿವೆ, ತಾವು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಬರಿಯ ಒಂದು ಬಿ.ಎ., ಓದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ನೀಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಈಗಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಬಿ.ಎ., ಪಾಸಾಗಿರುತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಆತನನ್ನು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ತಿರುಗಾಡಲು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನೇನೋ ಒಂಡಿತವಾಗಿ ಈ ಬಿ.ಎ., ಎಲ್.ಎಲ್.ಬಿ., ಗಳನ್ನು ಓದಿಸುವುದು ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈಕೆ ಆ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರ್ಷವೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಲ್ಲ, ಅದಕಾರಣ ಪ್ರೌಢವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದು ತಾವು ಯಾರೂ ಭಾವಿಸಬಾರದು. ನಾನು ಈ ದಿವಸದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅನುಭವಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಮಹಿಳೆಯರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ಬಹಳ ಉದಾಸೀನಭಾವ ತಾಳುವರು. ಈ ದೇಶಾಭಿಮಾನ ಮತ್ತು ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಗಂಡಸರು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಈ ದಿವಸ ಅಂಥ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಕೂಡ ಗಂಡಸರಿಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ದೇಶ

ಬೇಗ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒರಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಕೂಡ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕೇಬೇಕು. ಹಿಂದಿನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಸ್ಥಾನಮಾನವಿತ್ತು ಎಷ್ಟು ಗೌರವವಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ ಎಂಥೆಂಥ ವಿದ್ಯಾವಂತೆಯರಿದ್ದರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರೆ ಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯಾವಂತೆಯರಾಗಿದ್ದ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಪಾರಂಗತ ರನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಂಥ ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಯರು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಗ್ವಾದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಗಂಡಸರನ್ನೂ ಸಹ ವಾದದಲ್ಲಿ ಸೋಲಿಸಿರುವಂಥ ನಿದರ್ಶನ ಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇವೆ.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಸಗರು ವ್ಯೂಹಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಕೊಂಡು ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಯಂವರಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ಇಷ್ಟಬಂದವರನ್ನು ಲಗ್ನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಹಿಂದಿನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಾಬಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ವಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಹೆಂಗಸೇ ಯಜಮಾನಿಯಾಗಿದ್ದುದ್ದು. ಆದರೆ ಈಗ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಬಂದಿತವಾಗಿಯೂ ಅಥವಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳೊಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಹೆಂಗಸಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಆಕೆ ಗಂಡಸಿನ ಅಧೀನದೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತನ್ನ ಜೀವಮಾನ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಾಧೀನತೆಯಲ್ಲೇ ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ಸಮಾಜ ಈ ರೀತಿ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಅನೇಕ ಜನ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು, ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಎಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಯಾವುದು, ದೇಶಕ್ಕೆ ನಾವೇನು ಸೇವೆಮಾಡಬೇಕಾಗಿವೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಗಳೊಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಇದನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆಗೆ ಏರಿಸಿ ಆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರಿಗೂ ಒಂದೇ ಸಮವಾಗಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಗಂಡಸರಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯೆದ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಎಷ್ಟಿವೆಯೋ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಹೆಂಗಸರಿಗಿವೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣಕೊಡಲು, ತಾಯಿ ವಿದ್ಯಾವಂತೆಯಾಗಿರಬೇಕು, ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೇಕು, ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಗಾಕೊಡಲು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಶಿಶುಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಗರ್ಭಿಣಿಯರ ರಕ್ಷಣೆ, ಗೃಹಕೃತ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಂದು ಅದರ್ಶಪ್ರಾಯವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹುಮುಖ್ಯ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯೇ ಮೂಲ ತಳಹದಿಯಾದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಈಗಲೂ ಆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಅದರ್ಶದೇಶ. ಅದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಬೆಳೆಯಲು ನಾವು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಈ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಮಹಾ ಕವಿಯಾದ ಕಾಳಿದಾಸನು ಬರೆದಿರತಕ್ಕ ರಘುವಂಶ, ಮೇಘ ಧೂತ ಮುಂತಾದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರನ್ನೂ ತೆರದೊಗಿಸುವಂಥವುಗಳಾಗಿವೆ. ಚಾಣಕ್ಯನ ಅರ್ಥ

ಶಾಸ್ತ್ರವೂ ಇಂದಿಗೂ ಪರದೇಶಿಯರ ತಲೆಯನ್ನು ತೂಗಿಸುವಂಥ ಮಹತ್ವ ಉಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಇಂಥಿಂಥ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಈ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತವೇ ಮೂಲತಳಹದಿಯಾಗಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬೆಂಬಲನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕು ಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ, ದೇಶದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಸಾಧನೆಯಾಗುವಂಥ ನೂತನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರಿಗಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆ ಯಾಗುವಂತೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದ್ದ ಕಾಲಾವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

(Some Members rose to speak.)

Mr. SPEAKER.—Unless the House is prepared to sit until 10 minutes after Five, I cannot give any chance to any Hon'ble Member now. The Hon'ble Minister may reply to the debate.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO.—Sir, as I stated in my preliminary remarks, no fixed agenda was placed deliberately, because the Government wanted the House to have free discussions on all aspects of education. True, the subject is vast and has been agitating the best minds of the country for over half a century. To summarise what one has felt or experienced in the course of five minutes is rather a big feat. Therefore, though the discussion should have been more useful, I certainly would say I welcome the remarks made and the various points that have been pressed. In summarising I shall confine myself to a few prominent trends that I find in the discussion. The House has more or less unanimously demanded that the directive principles of the Constitution relating to primary education should be implemented. But regarding the cost, the Hon'ble the Leader of Opposition has suggested that the Centre must come to the aid of the State, otherwise it would be impossible. Even if the Centre comes to the aid of the State in order to implement that part of the directive principles, whether the State would be able to implement the whole thing is also for consideration. Therefore the Government, and the Hon'ble House also, will have to consider further and we have to take the counsel with the Upper Chamber, that is, the Legislative Council which is to meet

(SRI A. G. RAMACHANDRA RAO)

shortly, on that point. Regarding another trend of education also, there is an unanimity of opinion that there should be a bias towards agriculture because the country is predominantly agricultural. Some suggested that even in the primary school stage the student should be taken to the field and made to observe its operations. I feel it is rather difficult. In the Middle school stage some lessons in agriculture may be introduced and in high school stage it should be made part of the study. One member said that it should not form part of general studies but should be confined to technical schools and institutions. That apart, this is the main trend.

The third point stressed was regarding the quality of education. All complained with one voice that there is a falling in standards. If we examine closely, the fault does not lie with the students, I make bold to say. The same student is here to-day; he was there before and he will be there hereafter. Nor does it lie with the teacher. It lies mainly with the large classes that have to be handled. Formerly in temples and other places 10 or 15 boys would cluster round the teacher and the teacher would give individual attention. Now I find that the strength of class is not 30, 40, 60; it is beyond that. It is impossible for the teacher to do anything. Further he handles not one class but a number of classes. It is a super-human feat. Therefore, it is for us to consider what should be done. What is being done elsewhere in continental countries, and in America is, pertinent: then there is no teacher who is responsible for more than 20 students. If we compare ourselves to that, we will be able to know where the fault lies.

5 P.M.

Again this revolves round the question of finance. We cannot afford to

enhance the number of teachers. The number of teachers that would be necessary in the ratio that is being provided in other countries is enormous. Again there may be some point in stating that it is better to get back to our old courses of studies. All that is good. But in a large class, to pay individual attention, to take over students by the hand and go ahead is rather difficult. That again is a point which we have to consider.

Some suggestion was made that the mid-day meal or breakfast may be given to the student. I certainly would welcome it if it were possible. As I have already stated in my preamble, all these things hinge round the main question of finance. On that point however, not much light is thrown and we have to consider it at a later stage. We have to take up the question of improving the finances more seriously.

The fifth point was regarding secondary and college education. It was suggested that it must be more or less mainly the concern of local authorities and the philanthropic public. That is another suggestion. I do not want to dilate upon the various good suggestions that were made in this behalf. We can analyse that later. I therefore at this stage thank all the Members for the enthusiasm and the interest evinced in the debate. We shall study and further analyse the position and take the opinion of the Legislative council also and then formulate proposals and place before the House.

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn and meet again on Tuesday, the 15th July 1952 at 12 NOON.

The House adjourned at Three Minutes past Five of the Clock to meet again at Twelve of the Clock on Tuesday the 15th July 1952.
